

Kaðal- og linjumeistari søkt til Elfelagið SEV

Søkt verður eftir einum fólki til starv sum kaðal- og linjumeistari í Norðoyggjum.

Starvið er skipað undir rakstrardeildina hjá SEV og fevnir um dagligu leiðsluna av rakstri av bítisvirkjum (t.v.s. linjur, kaðalar, trofostøðir v.m.) hjá SEV í Norðoyggjum. Vanliga eru 6 mans knýttir at linjurakstrinum í Norðoyggjum.

Umsøkjarar skulu hava fulla maskinmeistaraútbúgving ella elinnleggjara-prógv ella aðra útbúgving, sum kann javnmetast við hesar. Neyðugt er, at viðkomandi hevur samstarvsevni og evnar at leiða og byta út arbeiði.

Flutningur millum tey ymisku arbeiðini fer í stóran mun fram við tænaðstubi hjá SEV, og er tað tí ein treyt, at viðkomandi hevur koyrikort til vanligan persónbil.

Lønin verður ásett sambært avtalu við avvarðandi yrkisfelag.

Nærri upplýsingar um starvið kunnu fáast við at venda sær til SEV á tlf. 11366.

Umsóknir saman við prógvum og møguleigum ummælum skulu sendast til Elfelagið SEV, Postrúm 319, 110 Tórshavn, og skulu vera SEV í hendi í seinasta lagi 1. august 1997.

Tórshavn, tann 7. juli 1997
Elfelagið SEV

HYGG HER!

KLAKSVÍKAR DAMPVASKARÍ bjóðar tygum eina betri tænaðu

Latið toyið inn hjá »Seytjan« í Havn, »Jungmann« í Runavík, »Josi« á Skála og »Rokoko« í Gøtu.

Vit átaka okkum at vaska alt vanligt toy. Eisini gardinur. Dúkar verða vaskaðir/stívaðir.

Eisini LEIGA vit dúkar út til veitslur o.a.

Klaksvíkar Dampvaskarí
Box 119 · 700 Klaksvík · Tlf. 55160

Frá Ferðslutrygd

Vegna summarfrí verður avgreiðslan stongd frá 14. juli til 4. august

Jóan Pauli Joensen í røðu á Vestanstevnu 1997:

Barndómsbygðin livir í huganum

Bussførarin, sum skapti sína egnu ítróttargrein. Læknin, sum javnan mátti fara úr biografnum at vitja sjúklingar. Bommini hjá Sálomon kongi. Gribbarnir. Og so, tá ið tey stímaðu aftan á flogførinum. Hetta eru nøkur av teim barndóms- og ungdomsmínum, sum Jóan Pauli Joensen, fólkalívsfrøðingur, hevur úr Sørvági, og um hesi barna- og ungdomsár hugleiddi hann í miðnáttarrøðu á Vestanstevnu. Jóan Pauli Joensen hevur m.a. smurt ferðafólki breið og borið kuffert á Flogvøllinum

Kæru sørvingar, vágað fólk og stevnugestir.

Summaríð er í hæddini tá stevnurnar eru. Stevnurnar hoyra summarinum til, men tær hava ymist at týða fyrri tann einstaka. Summarnáttin dregur tey ungu, treyðugt annað. Hjá teimum er hetta ein spennandi og ikki sørt tølendi tíð, har mangt kann henda. Tí sum skaldið Christian Matras sigur í yrkingini *Fólkafundur*, ið eins væl undi verið um stevnur:

*Men summi hvørva í ungari ást
burtur í grøna lág,
og summir vekja ella drepa dreyms
við at ganga og smakka sær á.*

Hjá teimum meira tilkomnu kann sjálvandi eisini henda eitt og annað spennandi á eini stevnu, tá yrkadagurin broytist og samveran verður lættari og ópnari, tað ber til at hitta vinfólk og kenningar og kanska eisini fólk, sum ein als ikki hevur hitt fyrr, og tað hevur ikki minni týðning.

*Ymiskur er tann húsaroykur,
ið hongur uppi við fólk
ymisk er gongd og hugvuburður,
har tær tyrpast í bólk*

Vit menniskju eru so ymisk og hvør royndir at fáa burtur úr eftir førirum.

*Óg lyndið er dæmt av heima-
lívi
slikan dag sum nú
og innan kot og knappa-
troyggi
býr ymisk trá og trú.*

*Mong eru tey í rágvuni,
sum smáðast seg sjálv og øll,
tí hetta er vakna manna spæl
imillum tey høgu fjøll.*

Fyri at taka meira úr somu yrking Christian Matras.

Tunnill upp undir val

Tað er ikki tað stóra takið at fara á eina stevnu nú á døgum. Tað ber til at koma aftur og fram nógv skjótari enn fyrr. Hæpnast stevnan ikki nógv væl hjá einum, so ber til at sleppa sær til hús aftur.

Nú veit eg væl, at eg skal vera eitt sindur ansin, tí munnu ikki nógv hugsa, at tað er ikki rættiliga, sum hann sigur, tí hvør heldur tað vera stuttligt at sita og biða eftir einum bili í tíma-vís báðumegn Vestmannastund fyrri at sleppa yvirum. Tað vildi verið munandi óðrvisi, um tað bar til at koyra niður í eina tunnel oman fyrri Leynar og komi upp aftur Vágamegin eina lítla løtu seinni. Tað vildi verið annað lívið. Kanska er optimisman aftur komin í fólk okkara, um tað ikki bert er valagn hjá politikarunum. Kanska fer undirsjóvartunnilin somu lagnu sum Gásadalstunnilin – verður tikið fram upp undir val, men so er ikki meira, tá valið er av. Nú fáa vit at síggja, hvussu leikur fer fram.

Tað er ikki óvanligt at nýta eitt høvi sum hetta til at draga vmið úr bygðini og bygðarlívinum fram. Kanska serliga tá røðarin er fluttur úr bygðini fyrri mongum árum síðani. Nóg er sagt av teimum, sum hava hildið røðu fyrri mær. So her er ringt at leggja nakað afturat, sum ikki er sagt betur av øðrum.

Bussakrobatar

At fara á stevnu er at flyta seg úr einum stað í annað. Undirsjóvartunnill ella ikki. Tað er kortini hent ómeta-liga nógv í Vágum á flutningsókinum frá tí farast mátti við tí rullandi Vestur-leið um Vágafjørð og Kirkjubønes, ella kanska yvir land við Ólavi um Vestmannasund. Tað seinna var hildið hósikilari hjá teimum, sum høvdu sjóverk. Jú, nógv er hent síðani Ólavur sigldi á Fútaklett, og Henry Davidsen við bussi sínum gjørdi tað kunststykki at koyra eftir tí smala vegnum oman á Fútaklett og koma væl frá tí. Tað, sum hann tá gjørdi, kann næstan rokna

sum ein ítróttargrein – eg vil kalla tað bussakrobattikk, tí svingini vóru at líkna við bugan í eini hárnál.

Frá tí eg minnst hava vit havt góðar vegir í Vágum, har flest allir vegir hava verið asfalteraðir, tað eg minnst. Tað vóru onkrir, sum ikki vóru tað, vegurin til Bíggjar, og kanska vegurin oman á Fútaklett. Hinir vóru allir asfalteraðir. Hetta lá alt eftir eingilskmenninir, men sørvingar dugdu at fara um hetta og halda tað við líka, meginpartin í hvussu so var.

Dálkaðu seg í asfalti

Til barnamíni míni hoyrir asfaltmaskinan, sum stóð har á leið sum dansistovan nú stendur. Slik maskina var ikki í hvørjari bygð. Eg minnst hetta, tí pápi mín hevði við hesa maskinu at gera, og smádreingirnir royndu at vera har sum nakað hendi. Ikki varð dámt, at vit spældu og dálkaðu okkum í tjørni rúndan um hesa vælsignaðu asfaltmaskinu. Men tað var so spennandi, tá teir asfalteraðu vegirnar og síggja hvussu maskinan elti tjørni og sand saman til asfalt, sum teir so breiddu út á vegirnar og trumlaðu slætt. Hæpnir vóru teir, sum sluppu at sita uppi á trumlinum, sum slættaði asfaltið á vegum oman gjøgnum Djúpheidarnar. Men hví ein nýggjur beinur vegur er gjørdur oman gjøgnum Djúpheidarnar, lið um lið við tann gamla vegin, sum smeyg sær sum ein lókur. Tað er mær ein gáta. Hví kundi tann gamli vakri vegurin, sum lagaði seg so vakurt eftir landslagnum, ikki sleppa at vera í frið. Eingin hevur enn dugað at svarað mær hví?

Ikki langt frá asfaltmaskinni stóð Ítróttarbarakk-in. Ein barakk frá eingilskmonnum, sum ítróttarfólkini brúktu til sítt virksemi. Sørvingar vóru jú sera framarlagi í fótbólta hesa tíð fyrst í fímtíðrunum – millum teir bestu í Føroyum. Barakkinn var eisini brúkt til sjónleik. Vit, sum vóru børn tá, sá her sjónleik fyrri fyrstu ferð. Sú knappliga vanligar sørvingar í nýggjum rollum uppi á pallinum. Hetta var ørkym-

andi fyrri eina barnasál, sum ikki altíð dugdi at skilja í millum, hvat var veruleiki og hvat var ikki. Fyri ikki at tosa um dansistovuna, sum hevði biograf – einasta í oynni. Hetta høvi við klappstólunum hevði sín hátíðarlaga dóm, tú larmaði ikki, tá tú fór á biograf, men setti teg stillisliga niður eins og í kirkju. Tí oman fyrri teg hugdu allar tær stóru Hollywood filmstjørnurnar eftir tær.

14 ára gamal og vaksin

Tað vóru menn, sum høvdu sín fasta sess í dansistovuni. Tá var tú vaksin, tá tú vart 14 ár. Eftir tað slappst tú at síggja hvønn film sum kom. Eg minnst, at eg saman við einum javnaldrar var farin at síggja ein film, sum kallaðist »Vi skal have et barn«, hetta var nakað annað enn vit væntaðu, har vóru bert vaksin film. Pressið var so stórt, at vit sluppu okkum út, tá vit sá at konan fór at eiga.

Mær tókta ofta synd í læknanum, sum okkuntíð kom á biograf. Hann slapp sjáldan at síggja nakran film lidnan. Í boð vóru fyri at mesta eftir honum, so hann mátti fara mitt í filminum til onkran sjúkling.

Spennandi var tað, tá vit sá filmirnar um Tarzan og ikki at forgloyma Ivahe. Riddaraturneringarnar í Ivanhoe góvu okkum inspiratión til turneringar, har liðadreingir og heima-dreingir bardust við hømilium. Teir meira avanseraðu komu á gangara sínum við bambustráðum. Skjót var skiftið frá riddarum til indánarar, sum komu turnandi oman gjøgnum geilina uppi við Stóra. Fyri ikki at gloyma ta ferðina, vit sá filmirn *Kong Salomons Min-er*. Eg minnst aftaná, tá vit smádreingirnir tosaðu um henda áhugaverda film. Tá var tað onkur, sum í okkara eygum einki hevði skilt av filminum, tá hann segði »Og sá tit øll bommini í kassanum«. Vit bóðu hann tuga og halda munn, tað vóru ikki bom, men gimsteinar og diamantar. Drongurin tagdi og skammaði seg. Hesin nýggi miðil legði nógv afturat okkara